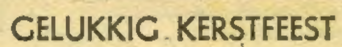
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 16 DECEMBER 1937

GELUKKIG KERSTFEEST

DE KLEINE PALJAS

MANUSJE, het kleine Paljasje, maakte deel uit van de grote massa speelgoed, die al vanaf 1 December de rijk gevulde etalages van een speelgoedmagazijn vulde.

Je kon hem goed zien van op straat en Manusje hoorde hoe de jongens en meisjes, die zich voor de winkelramen verdrongen, om hem lachten en grappen maakten, maar Manusje was daar helemaal niet blij om. Het verveelde hem daar te hangen aan dat gekleurde touwtje. Overdag prikte de zon zijn huid en 's avonds deden zijn oogjes pijn van het felle licht van de booglampen. Wat hadden ze de laatste weken toch met hem gesold!

Nu eens had hem die gegrepen en betast, dan weer die, en harde kinderknuisten hadden wel eens op zijn borstkas gedrukt dat hij het uitpiepte van de pijn.

Maar meegenomen en vertroeteld, nee, dat had nog niemand hem! De een vond dat hij te duur was, de ander te klein. Dan lachte hij niet genoeg, dan vond men zijn pakje niet zo leuk. Er haperde altijd wat aan en ten slotte had men hem maar bij de rest gehangen in de etalage, waar hij nu het mikpunt was van de grappen van kleine jongens en meisjes.

Een ding troostte Manusje: dat ze nu van hem afbleven. Hij kon daar ten minste rustig blijven hangen. Nou ja, hangen word je ten slotte ook gauw moe, maar geknepen worden dat je bont en blauw ziet is ook niet alles. Van de twee kwaden vond Manusje dàt nog de minste.

Een paar dagen voor Kerstmis was het erg druk in de speelgoedwinkel. De baas glunderde, want de zaken gingen goed en het ene rek na het andere raakte leeg. Alles was in de beste stemming.

„Als ze nu ook maar eens aan mij denken," zuchtte Manusje. „Ik voel dat een beetje beweging me zeker goed zou doen."

Maar niemand scheen zich om den kleinen Paljas te bekommeren, want de uren vlogen voorbij en Manusje bleef hangen, een klein, zielig figuurtje in het felle licht der avondlampen. Totdat op een zeker ogenblik een stevige hand Manusje om het middel greep en.... pats, hem neerplantte midden op de glimmende toonbank.

Manusje was verwonderd. Hij knipperde even met zijn oogjes en zocht uit te vissen welke voorname dame hem, den kleinen Paljas, had uitverkoren tot speelmakkertje van haar kind.

Maar Manusje vond geen voorname dame.

Vlak voor de toonbank zag hij een ietwat zielig oud moedertje staan, met diepe rimpels in haar gelaat en dat een beetje verlegen en onwennig langs de rand van de toonbank schoof.

Manusje hoorde hoe het verkoopstertje al zijn hoedanigheden opsomde en hij verwonderde er zich sterk over, dat hij zo'n flinke kerel was. Nee, dat had hij nooit kunnen dromen. Het was zeker daarom, dat hij zolang in de winkel was gebleven.

De kleine Paljas keek nog eens tersluiks naar het kleine vrouwtje, dat een bevende hand naar hem uitstak en dacht: „Dat zal zeker een verklede koningin zijn."

Manusje was al doodsbang dat de „koningin" hem niet zou willen en daarom zette hij een allervriendelijkst gezichtje.

Het vrouwtje peuterde wat aan zijn plooikraagje, trok eens aan zijn mutsje en dan werd hij in een akelig hard stuk papier gerold en ergens ingestopt waar het vreselijk donker was en naar uien rook.

„Ik ga weg," troostte Manusje zich, „en als het licht weer schijnt, ben ik in een marmeren paleis, waar ik op mijn wenken zal bediend worden als een prins."

De kleine Paljas kreeg het op de duur toch benauwd in zijn enge ruimte. Het leek hem of er wel honderd kilo boven op hem lag en hoe hij het ook probeerde, hij kon geen arm of been bewegen.

Manusje hoorde het sj.... sj.... sj.... van een lokomotief, het ratelen van de wielen en van lieverlede vielen zijn oogjes dicht en sliep hij in.

Toen hij wakker werd, keek hij vreemd op. Nee, dat was de toonbank niet waar hij op zat. Dat was een tafel. En daar stond een kop en een schotel en op de hoek van de tafel brandde een kleine petroleumlamp, die haast evenveel rook als licht verspreidde.

„Helaas," dacht Manusje, „waar ben ik nu verdwaald geraakt? Dat is toch geen marmeren paleis!"

Ja, daar zat hetzelfde oude vrouwtje dat hij in de winkel had gezien. Ze deed nu niet meer zo onwennig, maar ze zat vriendelijk lachend naar hem te kijken en knikte hem toe alsof ze wilde zeggen: „Doe maar net of je thuis bent, hoor. We kennen elkaar veel te goed."

Manusje bleef roerloos zitten. Hij kon haast niet slikken van de walm en hij was diep verontwaardigd. Hij had precies onthouden hoeveel hoedanigheden het verkoopstertje had opgesomd en hij herhaalde ze nu in stilte en hoe meer hij er over nadacht, hoe nijdiger hij werd dat hij hier terecht was gekomen in dat bekrompen, akelige kamertje.

Nee, dan nog honderdmaal liever het felle licht van de booglampen en het gesar van de jongens en meisjes, die hun neus platdrukten tegen de winkelruit, op de koop toe.

Maar al dat gejammer hielp den kleinen Paljas niet veel. Hij bleef zitten waar hij zat en hij moest goedschiks of kwaadschiks toelaten dat het oude vrouwtje hem stilletjes knuffelde en tegen haar rimpelige wang drukte.

„Wat zal Annie blij zijn," fluisterde ze.

„Wil ik wel geloven," dacht Manusje, „maar ik ben helemaal niet blij. Als die Annie net zo'n deugniet is als die meisjes voor het

.... het kleine vrouwtje, dat een bevende hand naar hem uitstak ....

raam, dan ben ik gauw genoeg armen en benen kwijt. Als het mij te bont wordt, ga ik lopen."

Intussen verliepen er nog 'n paar dagen. Manusje was veel alleen, want het oude vrouwtje, dat op de rand van een bos woonde, moest overdag hout gaan sprokkelen.

Op een avond bracht ze echter geen dor hout mee, maar een klein denneboompje, dat ze in een grote bak met aarde zette op de tafel in een donkere hoek van het kamertje.

Manusje werd uit de kast te voorschijn gehaald en op tafel gelegd. De neerhangende tak van de denneboom kriebelde hem in zijn ene oog.

Hij zag met zijn andere oog, dat het vrouwtje erg druk bezig was met dat boompje. Er kwamen allerlei glimmende dingen aan te

Hij hing een tijdlang heen en weer te schommelen ....

zitten en korte rechte stompjes met een zwart staartje. Het vrouwtje hield er zelf een lucifertje aan en het staartje begon van louter plezier te glimmen.

„Daar kan ik het mijne niet van krijgen," dacht Paljas minachtend. „Moet je die lichten bij „ons" zien. Ik...."

Het vrouwtje greep Manusje voorzichtig tussen duim en wijsvinger en bond heel behoedzaam een rose lintje onder zijn twee armen door.

Manusje schreeuwde het uit, maar het vrouwtje scheen stokdoof te zijn ofwel ze begreep de taal der Paljasjes niet, want ze werkte maar door en bond het lintje stevig onder zijn armen vast. Dan knoopte ze het lint aan een van de groene takjes en liet Manusje los.

Hij hing een tijdlang heen en weer te schommelen en het vrouwtje stond met in elkaar geslagen handen naar hem te kijken. Tot grote ergernis van Manusje, die dacht: „Als ik tòch moet hangen, dan had je me net zo goed in die etalage kunnen laten hangen bij mijn collega's."

Kopjes en schotels rammelden. Er stond nu een veel grotere en mooiere lamp op een hoek van een oude kast en die lamp walmde gelukkig niet. Ze gaf een zacht licht, dat zonderlinge schaduwen toverde op de witte muren.

„Het zal mij benieuwen," dacht Paljasje, „hoe lang ik hier moet hangen."

Zijn geduld werd niet lang op de proef gesteld. Het vrouwtje was al een paar keer naar buiten gaan kijken en eindelijk kwam ze glunderend en babbelend terug met nog een andere, jongere vrouw en een heel klein meisje, dat al dadelijk verlangend naar het denneboompje keek.

„Och, moeder," riep het kind, „kijk eens wat een mooie Kerstboom toch en.... en.... opoe.... och, opoe, wat een allerliefste kleine vriendelijke Paljas."

„Die is voor jou, mijn kind," lachte opoe. „Alles wat er aan dat boompje hangt is voor jou."

Manusje hield zijn hartje vast. Zo, dàt was dus Annie. Nou zou het rukken en trekken gaan komen. Ach, was hij toch maar in zijn etalage gebleven. Hij probeerde zich te verzetten, toen het vrouwtje het lintje losmaakte, hij schopte zelfs een van de brandende lichtjes om, maar het hielp allemaal niet. Voordat hij het zelf goed en wel wist, lag hij al in handen van het kleine meisje, dat op de bank was gaan zitten en hem op haar schoot nam.

„Je bent lief," zei ze tegen hem. „Ik zal heel goed voor je zorgen en een aardig pakje voor je maken. Ik ken ook een massa sprookjes, die ik je 's avonds zal vertellen voordat we slapen gaan. Ben je nu blij ?"

Paljas had zijn ogen stevig dicht geknepen om beter de verwachte pijn van dat rukken en trekken te kunnen verdragen, maar nu deed hij ze langzaam open.

Zo zacht had hij nog nooit gelegen, nee, nog nooit. Dat waren ook de sterke booglampen uit de etalage niet, die vlak boven hem straalden, 't was iets veel zachters. Paljas deed zijn kijkers nog wat verder open en nu zag hij het: dat waren de ogen van kleine Annie, van een kind dat hem heel vriendelijk aankeek en hem toelachte en een van zijn zielige armpjes in haar knuistje hield.

„Vreemd," dacht Manusje, „het doet geen pijn, wezenlijk niet. Zou dàt het verwachte prinsesje zijn ?"

En Manusje ging die avond mee met de kleine Annie. Ze had haar

Paljas deed zijn kijkers nog wat verder open....

jasje om hem heen geslagen en droeg hem zelf, ofschoon moeder bang was dat zij hem zou laten vallen in de sneeuw. Het was geen paleis van marmer en licht, waarin Manusje verhuisde, het was maar een nederig hutje, ergens op de hei, maar voordat er een week om was, waren Manusje en Annie beste maatjes.

„Je bent mijn dennekoninkje," zei de kleine Annie, „en als het ophoudt met sneeuwen gaan we samen het bos in, waar de grote dennebomen groeien. Nu liggen ze zwaar beladen met sneeuw. Je mag niet alleen gaan, want dan verdwaal je en vind ik je vast en zeker niet meer terug. Dan kom je om van de kou."

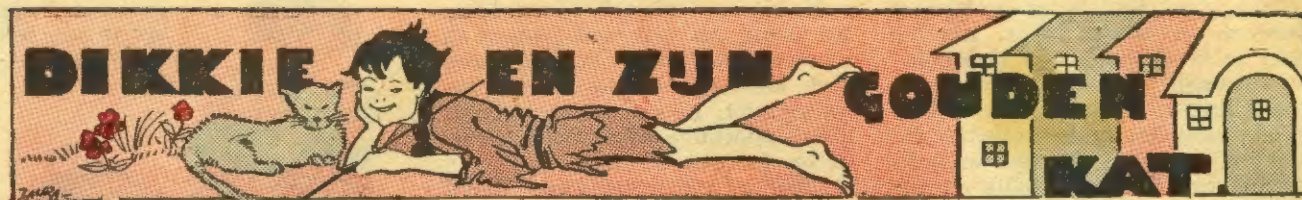
Manusje rilde eventjes, maar toen hij door het raam naar buiten keek, zag hij een massa dennebomen staan en hij kneep zijn ene oog dicht.

„Dennekoninkje heeft ze me genoemd," fluisterde hij. „Hebben jullie het gehoord ? Ik wist immers wel, dat ik een heerlijke toekomst tegemoet ging."

En de dennen die buiten stonden schudden hun armen en wierpen hele vrachten sneeuw naar de aarde en de kleine Paljas glimlachte vol trots, alsof hij het wuiven der dennen aanvaardde als een groet van zijn onderdanen aan zijne majesteit, den koning.

V. LATTE

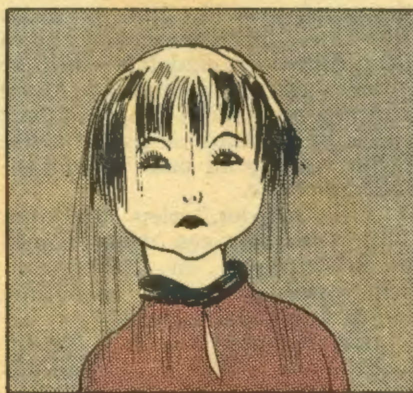

DIKKIE'S REUZENSCHAT

Toen de dag begon te gloren,
Zag de huishoudster den knaap,
En een flinke teil met water
Wekte Dikkie uit zijn slaap.

Dikkie schoot metéén klaar wakker,
Hij was nat van kop tot teen,
Net als een verdronken poedel;
Hij keek verwonderd om zich heen.

De heer van Braak, die 't huis bewoonde,
Keek hem eens oplettend aan.
„Je schijnt me wel een flinke jongen,
Je kunt hier in betrekking gaan."

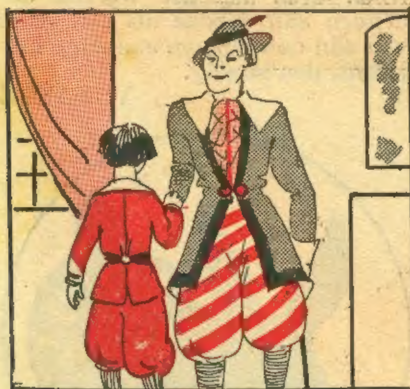
Dikkie vond dat niet onaardig,
En hij kreeg een gloednieuw pak,
En een kamertj' op de zolder,
Vlak onder 't beschoten dak.

Op een dag kwam een bezoeker,
En hij zei tot Dikkie Dikson:
„Zeg, joch, poets eens fijn mijn schoenen,
Dat ze glanzen als de zon."

Dikkie deed zijn best, en boende
Totdat hij in 't zwarte leer,
Zich kon spieg'len, en hij bracht ze
Triomfant'lijk bij meneer.

„Dat is keurig werk, mijn jongen,"
Zei de baas, „'t is goed gedaan.
Hier heb je van mij een geldstuk,
Je mag er wat voor halen gaan."

Dikkie was haast in de wolken,
't Geldstuk danst' al in zijn zak
En hij liep maar snel de straat op,
In zijn fonkelnieuwe pak.

„Eind'lijk kan ik nu eens hebben,
Wat me lijkt een reuzenschat,"
Juichte hij en van een vrouwtje,
Kocht hij zich een maag're kat.

ONZE WINTERPRIJSVRAAG

(VOOR BIJZONDERHEDEN ZIE BLADZIJDE 7)

Eindpunt.

BEGIN

BONT ALLERLEI

Denneboom-raadsel

Verticaal:

1. Gebruikt men als Kerstboom.
2. Hoofdstad van Noorwegen.
3. Rijdt men mee op het ijs.
5. Grootvader.
6. De 3 eerste letters van een zwaar metaal.
7. ... heeft dit gedaan ?
8. Werkwoord „sterken", vervoegd.
9. Doet men een schuldenaar.
10. 's Winters heeft men ..... kleren nodig.
11. Houdt een kind heel veel van.
15. Werd Napoleon eens naar verbannen.
17. Hoort bij een edelman.
18. Gebruikt men om te varen.
20. Niet veel maar toch....
21. Pit.
23. Iedere.
25. Doet men zeker driemaal per dag.
26. Hij is ... de beurt.
28. Gebiedende wijs van eten.
29. 1.
31. Wie „ja" zegt, zegt niet „...".

Horizontaal:

2. 100 gram.
4. De 12e, 15e en 5e letter.
6. Doet men te voet.
8. Optelling.
10. Afkorting van Willem.
12. Meisjesnaam.
13. Deel van de voet.
14. Een .... chocolade.
16. 5e, 1e en 13e letter.
19. Verkleinwoord van kind.
22. Andere vorm van beet.
24. Eer bewijzen.
26. Soort paling.
27. Iemand die teelt.
31. Een schip van 2000 ....
32. Bergplaats voor kleren.
33. Andere vorm van einde.
34. Lichaamsorgaan.
35. 1.
36. Nauwe.

Even lachen

Kleine Annie mocht moeder bij de thee helpen. Er was visite en Annie kwam binnen met de thee en ze droeg de theemuts op haar hoofd.

„Maar, Annie!" zei moeder, „wat betekent dat ?"

„Ja, mams," zei Annie, „u zei toch, dat ik de theemuts op moest zetten, als ik de thee binnenbracht."

Bob brengt zijn schrift mee naar huis en moeder kijkt het even in. Het zit vol inktvlekken.

„Bob," zegt moeder ernstig, „kijk dat schrift eens aan....!

„Ja, moeder," zucht Bob, „maar ik zit op school naast een negerjongetje en die heeft uit z'n neus gebloed !"

Wie raadt het ?

1. Waarom zijn de veren van een haan altijd zo glad ?

2. Wat heeft een oog en kan niet zien ?

3. Wat zet een jongen het liefst in een taart ?

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

KRUISWOORD-RAADSEL

Van links naar rechts: 1. Eggen. 5. Baden. 9. Eva. 10. Ode. 11. Na. 13. Aarde. 15. Eg. 16. Dar. 18. Lee. 19. Ode. 20. Eland. 21. Merel. 23. Eg. 24. Oneer. 27. N. T. 28. Lei. 29. Nota. 31. No. 32. Nu. 33. Ede. 35. Al. 36. Rebel.

Van boven naar beneden: 1. Einde. 2. Ge. 3. Eva. 4. Naald. 5. Bodem. 6. Ade. 7. De. 8. Nagel. 12. Aal. 14. Re. 15. Ede. 17. Ra. 19. Orgel. 22. Een. 24. Otter. 25. Een. 26. Riool. 27. No. 29. Nul. 30. Ade. 32. Na. 24. Eb.

LEUKE REKENSOMMETJES

1 1
1 1 1
1 1 1 1
1 1 1 1 1
1 1 1 1 1 1
1 1 1 1 1 1 1
1 1 1 1 1 1 1 1
1 1 1 1 1 1 1 1 1
1 1 1 1 1 1 1 1 1 1

DRIE-WOORDEN-REBUS 4

1. Zondagsblad. (Zon-dag-s-blad).
2. Huisgenoot (huis-ge-noot).
3. Kinderen (K-in-d-er-en).

WAT IS DAT ?

1. Het slot. 2. Een wafelijzer.

Drie-woorden-rebus 4a

KERSTBOOMVERSIERINGEN

HOOFDZAAK hierbij is papier te nemen van verschillende kleur. Het maken van slingers is gemakkelijk. Je vouwt een reep papier van 10 cm. breedte in de lengte en knipt volgens fig. a. Deze vouw je weer open en trekt alles in de lengte uit elkaar. Zo krijg je fig. b.

Een kleinen schoorsteenveger maak je (fig. c) van gedroogde pruimen. Een voor het hoofd, twee voor het lichaam, een voor elke arm en hand, twee voor elk been en een voor elke voet. Op 't gezicht plak je 'n papiertje en op 't hoofd zet je een papieren hoedje. Voor de rest zie je wel hoe 't moet.

Hulstblaadjes. Neem een vierkant stuk papier en vouw het samen totdat je 'n kleiner vierkantje hebt. Punt c knip je af (fig. d) en dan knip je verder volgens het stippellijntje. Als je 't openvouwt krijg je fig. e. Natuurlijk neem je hiervoor groen papier.

Strengen maak je van olienootjes. Je wikkelt ze in een stukje gekleurd papier, nadat je de zijkanten in fijne reepjes hebt geknipt. Daarna neem je gekleurd touw en vormt er een ketting van, die je door de dennetakken slingert (fig. f en g).

Van eikels kun je ook aardige versieringen maken, als je de eikels bv. in zilverpapier wikkelt. Verder heb je niets anders nodig dan de dopjes van de eikels en wat spelden.

De zilveren korfjes en de poppetjes doen het heel aardig in het groen. Dit zijn allemaal versieringen, die gemakkelijk zijn te maken en die zo goed als niets kosten.

ONZE WINTERPRIJSVRAAG

ZIE DE PLAAT OP BLADZIJDE 5

JOKO en Noko, twee dikke vrienden, hebben besloten om van de hoeveelheid sneeuw, die gevallen is, gebruik te maken en een flinken sneeuwman op het ruime ijsveld te zetten.

Ze zijn al een flink eind op dreef, maar de sneeuwruimers, die de schaatsbaan vrij maken, hebben de sneeuw vrij ver weggebracht en Joko moet derhalve de sneeuw een héél eind ver gaan halen.

Voor het gemak heeft hij van zijn pak sneeuw een dikke bal gemaakt en die rolt hij nu naar de plaats, waar zijn vriendje Noko den sneeuwman aan het beeldhouwen is.

Noko wordt ongeduldig en kijkt al uit of hij Joko nog niet ziet komen.

Nu moeten jullie Joko een handje helpen. Hoe krijgt hij die bal langs de kortste weg tot bij zijn vriend Noko en: welk zinnetje vormen de letters, die hij daarbij op zijn weg ontmoet?

Schrijf dat zinnetje op. Om jullie te helpen, zal ik verraden, dat het zinnetje bestaat uit drie woordjes en in totaal zeven letters.

Ik hoop, dat jullie met z'n allen meedoen en de oplossing zo spoedig mogelijk instuurt.

Adresseer de inzendingen aan

Redactie Sjors

Nassaulaan 51 - Haarlem

en zet in de linkerbovenhoek:

Winterprijsvraag Sjors

Schrijf je adres duidelijk, liefst in bloklettertjes, en zorg ervoor, dat de inzendingen ons bereiken vóór 31 Dec. a.s. Wat na die datum binnenkomt, doet niet meer mee en komt niet in aanmerking voor een van de honderd mooie prijzen.

Wij stellen nl. de volgende prijzen beschikbaar:

Twee hoofdprijzen, namelijk 1 meisjes- en 1 jongenshorloge.

Verder:

10 Wekkerklokjes „Mickey Mouse"
12 Weefdozen
10 Vulpotloden
10 Portemonnaies
20 Puzzles
12 Mens erger je niet
24 Spellen.

Meisjes en jongens, veel succes! En vergeet vooral niet in te sturen vóór 31 December a.s.!

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB
OP BEZOEK BIJ 'T KERSTMANNETJE.

